

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΣΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 30 'Ιουνίου 1952 (Π.Ο.Η.) "Ετος Δ'. Αριθ. 132—Τιμή Φύλλου Δραχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταθρος Καραμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : 'Εξάμηνος δραχ. 15.000—'Ετησία δραχ. 30.000 'Εξωτερικού: 'Εξάμ. δολ. 3.—'Ετησία δολ. 6

ΘΑΡΣΕΙΤΕ ΕΓΩ ΝΕΝΙΚΗΚΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

'Υπὸ τοῦ Σεβασμ. 'Επισκόπου Διαιρείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Μέσα εἰς τὴν μεγάλην ἀγωνίαν καὶ τὴν θλίψιν τῶν καθ' ἡμῶν σκληρῶν καὶ ἀπανθρώπων διωγμῶν, πόσῳ γλυκὰ ἀκούονται, καὶ ὁποῖαν οὐρανίαν καὶ τερπνὴν ἀπήχησιν εὐρίσκουν εἰς τὰς διὰ Χριστὸν πονούσας καρδίας, τὰ ὥραῖα λόγια, ποὺ ψάλλει ἡ χειμαζομένη 'Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν πρωτοκορυφαίων τοῦ Χριστοῦ Μαθητῶν καὶ 'Αποστόλων!

Τὸ συγκινητικὸν περιβάλλον τῶν νέων κατακομβῶν, ὁ πόνος τῆς ψυχῆς τῶν σκληρῶς διωκόμενων 'Ορθοδόξων Χριστιανῶν καὶ ὁ φόβος ἐκ τῆς ἀπειλῆς τῶν διωκτῶν, ποὺ συνθλίβει τὰς καρδίας τῶν προσευχομένων μέσα εἰς ἓνα περιβάλλον, ποὺ ἐνθυμίζει τὴν πρώτην Χριστιανικὴν ἐποχὴν τοῦ κατὰ τρεγοῦ καὶ τοῦ ἀπηνόου διωγμοῦ κατὰ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Χριστοῦ, ὅλα αὐτὰ, δίδουν ἰδιάζοντα τόπον εἰς τὸ ὥραϊον τροπάριον, ποὺ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Μεγάλον ἀγωνιστὴν καὶ ἥρωα τῆς 'Αγίας τοῦ Χριστοῦ Θεησκείας, πρὸς τὸν πανάριστον καὶ Θεῖον Παῦλον.

Τὰ κατὰ πόλιν δεσμά καὶ τὰς θλίψεις σου, τίς διηγῆσεται ἐνδοξεῖ 'Απόστολε Παῦλε; Τοὺς κόπους, τοὺς μόχθους, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς ἐν λιμῶ καὶ δίψει κακοπαθείας,

Ὁ Πανιερώτατος 'Αρχιεπίσκοπος τῶν Γνησίων 'Ορθοδόξων Χριστιανῶν (Παλαισημερολογιτῶν) Πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐξορίας του ('Ιερός ὁ Μονὴ 'Υψηλοῦ 'Αντισσα Μυτιλήνης) καὶ πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ναυταγίου τῶν 'Αγίων Πάντων ἐνθα τελεῖ τὰς καθημερινὰς προσευχὰς καὶ Ἀπολυθίας Του. Ἐδύλετο ἐκεῖθεν τὰ ἀπανταχοῦ πνευματικὰ Ἀδελφεῖνα.

τὰς ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι, τὴν σιγήν, τοὺς ραδισμούς, τοὺς λιθασμούς, τὴν περίοδο, τὸν θυμὸν, τὰ ναυάγια, Θεάτρον ἐγένου καὶ Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις...

Ρίγη συγκλονίζουν ὅλων τῶν πονεμένων Χριστιανῶν τὰς θλιμμένας ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, καὶ ὅλοι νομίζουν, ὅτι ζοῦν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῶν μεγάλων κατὰ τοῦ Χριστοῦ διωγμῶν! Ὅλοι πιστεύουν, ὅτι ἦλθε καὶ πάλιν ἡ ἐποχὴ ἐκείνη δι' ἧς καὶ ἐπαναλαμβάνονται τὰ δεινὰ ἐκεῖνα, ὅσα ὑπέστη ὁ διωκόμενος Θεὸς τῶν ἔθνων Ἀπόστολος! Τὴν θλίψιν τὴν νοιώθουν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν των βαρυτάτην, τοὺς κόπους, τοὺς μόχθους, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς κακοπαθείας τοὺς ραδισμούς, τοὺς λιθασμούς, τὰς φυλακίσεις, τοὺς θεατρισμούς καὶ τοὺς ἐν γένει ἐξευτελισμούς, ὅλα αὐτὰ, τὰ δοκιμάζουν κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καθὼς τὰ ἐδοκίμασαν ὁ Θεὸς Ἡρώς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Μέγας Παῦλος καὶ πάντες οἱ Ἀπόστολοι.

Ψάλλεται τὸ ὥραϊον τροπάριον, καὶ ὅλων τὰ μάτια δακρύζουν, ἀπὸ συγκίνησιν καὶ χαρὰν! Καὶ συγκίνησιν μὲν, διότι βλέπουν τὸν Θεῖον Παῦλον πάσχοντα διὰ τὸν Χριστὸν καὶ ὑφιστάμενον δεινὰ

παρόμοια με ὅσα αὐτοὶ πάσχουν διὰ τὸν ἴδιον Χριστόν· χαρὰν δέ, διότι καὶ αὐτοὶ ἠλεήθησαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, νὰ δοκιμάσουν θλίψεις, χάριν Αὐτοῦ καὶ τῶν αἰώνιων Ἀληθειῶν Του.

Ἀλλὰ ἡ συγκίνησις κορυφούται, καὶ ὅλων τὰ μάτια πλημμυρίζουν ἀπὸ δάκρυα πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς Ἀνθρωπότης προσέφερε τὸ Πανάγιον αἷμα Του. Ναί, κορυφούται ἡ συγκίνησις, ὅταν τὸ ὡραῖον αὐτὸ τροπάριον τοῦ Θεοῦ Παύλου συμπληροῦται μετὰ τὰ θεσπέσια αὐτὰ λόγια :

«Πάντα οὖν ὑπέμεινας ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί σε Χριστῷ, ἵνα πάντας κερδίσης καὶ Χριστῷ προσαγάγῃς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ ταύτην αἰτησαι, φυλάττειν τὴν καλὴν σου ὁμολογίαν, μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς Παῦλε Ἀπόστολε καὶ Διδάσκαλε τῆς Ἐκκλησίας»,

Τότε, δικαίως ὅλα τὰ στόματα τῶν Ὁρθοδόξων, ὡς ἂν ἐν στόμα, ἀφήνουν μίαν φωνὴν ὁμολογίας : «Ἀξιώσον καὶ ἡμᾶς, δι' εὐχῶν Σου Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, νὰ φυλάξωμεν τὴν καλὴν σου ὁμολογίαν μέχρι τελευταίας ἡμῶν ἀναπνοῆς. Ἀμήν».

Πόσον ὡραία καὶ παρήγορος δι' ἡμᾶς αὕτη ἡ ἡμέρα τῆς Ἱερᾶς καὶ Ἀγίας Μνήμης τοῦ μεγάλου τῶν Ἑθνῶν Διδασκάλου !

Σὰν αὐτὴν τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἄγει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐπέτειον τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ Παύλου, τοῦ μεγίστου Χριστιανοῦ, τοῦ πρώτου τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ, ὁ Μέγας οὗτος Παῦλος ἐπεσφράγισε τοὺς κόπους του, τὰς θλίψεις, τοὺς μόχθους, τὰς ἀγρυπνίας, τὰ δεσμά, τὰ πάνδεινα, ποὺ ὑπέστη διὰ τὸν Χριστόν, μετὰ τὸ αἷμα τοῦ ἴδιου. Σὰν αὐτὴν τὴν ἡμέραν ὁ Θεὸς Παῦλος, ἔχρυσεν τὸ Ἀποστολικὸν καὶ Μαρτυρικὸν του αἷμα, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τὴν καλὴν του ὁμολογίαν.

Πῶς νὰ ἐξυμνήσωμεν αὐτὸν τὸν μέγιστον Ἡρώα τῆς Χριστιανωσύνης ; Αὐτὸν τὸν ἀσύλληπτον τῶν Ἑθνῶν τῆς Οἰκουμένης Διδάσκαλον ;

Πόθεν νὰ συλλέξωμεν ἄνθη, ἀξία νὰ ἀποτελέσουν τὸν στέφανον, ὅστις ἀξίζει νὰ στεφανώσῃ τὴν Ἱερὰν καὶ ἐμπνευσμένην αὐτὴν Κεφαλὴν τὴν τιμὴν Θεῶν καὶ φωτισθεῖσαν πλουσιώτατα ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος ;

Πόθεν ν' ἀρχίσωμεν τοὺς ἐπαίνους καὶ τὴν ἐπαξίαν νὰ εἰπωμεν πρὸς Αὐτόν ; Μία φλόγα ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ τοῦ Παύλου, ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν Χριστόν πρὸς πάντας ἀνεξάντλητος, ἡ αὐταπάρνησίς του ἄφθαστος καὶ ἕνας ποταμὸς ἀστείρευτος ἡ δρᾶσις του !

Ἄλλος ξεκινᾷ, καὶ ἄλλος γίνεται.

Κρατεῖ δεσμά εἰς τὰς χεῖράς του καὶ τρέχει πανταχοῦ, μετὰ ἀφθαστον δύναμιν διώκων τὸν Χριστόν ! Διώκει τὸν Χριστόν μέχρις οὗτου ἠκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ πρὸς αὐτόν. «*Σαούλ, Σαούλ τί με διώκεις ; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λατίζε·ν*».

Ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ μεταβάλλει τὸν Παῦλον καὶ τὸν κάμνει φίλιτον τοῦ Χριστοῦ ὁπαδόν, καὶ οὕτως ἐνῶ ἐξεκίνησε διώκτης τοῦ Χριστοῦ καὶ φίλτατος τῶν Ἰουδαίων, γίνεται φίλιτος τοῦ Χριστοῦ καὶ διωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων.

Πετᾷ τὰ δεσμά τὰ προσωρισμένα διὰ τοὺς διωκο-

μένους χριστιανούς καὶ προσφέρει εἰς αὐτοὺς τὴν καρδίαν του καὶ γίνεται ἀληθὴς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς αὐτῶν. Τρέχει μαζὺ τῶν πλεόν τῶν δρόμον τοῦ Ἀγῶνος καὶ ἔχει μετὰ αὐτοὺς τὸν ἴδιον σκοπὸν καὶ τὸ ἴδιον ἀντικείμενον ἀγάπης, ἐν πᾶσι Χριστὸς καὶ αὐτὸς Ἔστανρωμένος.

Δὲν κρατᾷ πλέον δεσμά, ἀλλὰ δεσμεύει πάντας μετὰ τὴν ἀγάπην του, καὶ ἀντ' αὐτῆς δέχεται δεσμά.

Διώκεται καὶ μένει ἀκαμπτος, φυλακίζεται διὰ Χριστόν καὶ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν ὀπλίζεται μετὰ περισσότερον θάρρος καὶ ἡ πίστις του γίνεται φωτιά· δεινὰ ἀνήκουστα ὑφίσταται καὶ δὲν κουράζεται, ἀλλὰ τρέχει ἀπὸ πάσης πόλεως εἰς πόλιν διδάσκων, νοθεύων, παρηγορῶν καὶ ἐνισχύων τοὺς διωκόμενους καὶ πάντα ὑπομένει, ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι αὐτόν Χριστῷ, ἵνα κόσμον κερδίῃ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ καὶ ἵνα πάντας κερδίῃ καὶ τῷ Χριστῷ προσαγάγῃ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ λάμψις του ὡς ἂν λάμψις ἀστραπῆς, τὸ πέρασμα του ὡς ἂν πέρασμα σεισμοῦ, ὁ λόγος του, τοῦ οὐρανοῦ δρόσος. Ποταμοὶ ὀλόκληροι ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὴν μεγάλην του καρδίαν καὶ μετὰ ἀφθονίαν ποτίζουν τὰς διψώσας καρδίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἡμέραν καὶ νύκτα ἐργάζεται καὶ κινεῖται διὰ μόνην τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ ποτὲ δὲν κουράζεται. Διέρχεται πόλεις καὶ πόλεις, οὐδένα αἰσθανόμενος κάματον· καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀσθένειάν του, ἡ ἀφθαστος καὶ ἀσύλληπτος ἀγάπη του πρὸς τὸν Χριστόν, τὴν δικαιολογεῖ ὡς εὐλογίαν καὶ δωρεάν τοῦ Χριστοῦ. «Ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί μου, ἵνα με κολαφίσῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι». Ἀκούραστος τρέχει εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, τὴν Σελεύκειαν, τὴν Κύπρον, τὴν Παμφυλίαν, τὴν Πισιρίαν, τὸ Ἰκόνιον, τὴν Λυκαονίαν, τὴν Ἀττάλειαν, τὴν Φοινίκην, τὴν Συρίαν, τὴν Κιλικίαν, τὴν Φρυγίαν, τὴν Γαλατικὴν χώραν, τὴν Μυσίαν, τὴν Μακεδονίαν, τὴν Ἑλλάδα τὴν Ρώμην καὶ συγκλονίζονται μετὰ κηρύγματά του αἰωνόβιοι Ὀρθοπευτικοὶ πεποιθήσεις, σείονται ἀπὸ τὰ θεμέλια καὶ εἰς ἐρείπια μεταβάλλονται, καὶ πανταχοῦ ἀκούεται μετὰ σεβασμὸν καὶ μετὰ ἀληθινὴν λατρείαν λατρεύεται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ ὁ πτερωτὸς Ἀγγελὸς τῆς Χαρᾶς καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ἀνὰ τὴν οἰκουμένην, ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας ρίπτουν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς θυέλλας καὶ κατ' ἐγείρας, θλίψεις, διωγμούς, φυλακίσεις καὶ ὅ,τι κακόν, καὶ ἐκείνος ὅλο νικᾷ.

Νικᾷ ὁ Θεὸς Παῦλος, διότι ἐλάβανε θάρρος καὶ δύναμιν ἀπὸ τὰ ὡραία καὶ δυνατὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ὑπερηγάτα : «*Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*».

Αὐτὰ τὰ Θεϊότατα λόγια τοῦ Σωτῆρος ἠκούοντο διαρκῶς εἰς τὰ Ἀποστολικά ὄρα τοῦ Θεοῦ Παύλου καὶ ἡ καρδία του ἐλάβανε θάρρος καὶ μετὰ αὐτὸ ἔτρεχεν ἀκούραστα, ἀκατανίκητα, ἀκατάβλητα καὶ νικητῆς πάντων ἔφερεν εἰς ὅλας τὰς πόλεις τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς καὶ ἐώρταζε τὸν θρίαμβον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὁ Θεὸς καὶ Οὐράνιε Ἀπόστολε καὶ Διδάσκαλε Παῦλε, μετὰ τὰ Θεῖα λόγια τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ : «*Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν Κόσμον*» ὡ-

πλῆζες τὴν ψυχὴν σου καὶ ἐν θριάμβῳ ἔφερες τὸν Χριστὸν εἰς ἀναριθμήτους πόλεις, αἵτινες σήμερον καυχῶνται διὰ τὸ πέρασμά σου καὶ διὰ τὸ σωτήριόν σου ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσες εἰς ἐκάστην αὐτῶν.

Ὁ Θεε Παῦλε, ἡ παρουσία σου ὑπῆρξεν εὐεργετικὴ καὶ τὰ λόγια σου ἔμειναν διὰ μέσου τῶν αἰώνων, μνημεῖα ἀθάνατα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκπέμπεται καὶ σκορπίζεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ Θεῖον Φῶς τῶν Ἀληθειῶν τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Πίστεως.

Ὁ Θεε Παῦλε, ἐάν ἦτο δυναὸν καὶ σήμερον νὰ ἠκούετο ἡ διδασκουσα φωνή σου, ὦ, τί θὰ ἔλεγες ἄραγε, ὅταν θὰ ἔβλεπες τὸ μετὰ τόσων κόπων καὶ μόχθων ἐπετελεσθὲν οὐράνιον ἔργον σου καταστρεφόμενον ὑπὸ τῶν διαδόχων σου καὶ ὑπὸ τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ;

Ἀραγε, θὰ συνεχώρης καὶ θὰ συνεπάθης τοὺς καταστροφεῖς καὶ παραποιῶντας τὸ Θεῖόν σου ἔργον, ἡθὰ ἐξετόξευες κατ' αὐτῶν τὸ βαρύτατον αὐτὸ «Ὅσαί», μὲ τὸ ὁποῖον κατεκεραύνωσεν ὁ Θεὸς Ἀντρωτῆς μας τὴν ὑποκρισὶν καὶ φανυλότητα τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων!

Θὰ εἶσαι λυπημένος Θεε ὑπέρμαχε τῆς Ἀληθείας Παῦλε, θὰ εἶσαι λυπημένος διὰ τὸ ὥραϊόν σου ἔργον, ἀλλὰ πρόφθασον καὶ διὰ τῶν εὐλογιῶν σου, συνέτισον πάντας τοὺς φθείροντας τοῦτο.

Ἔτι δε καὶ ἐφ' ἡμῶν τῶν καταδυναστευομένων καὶ διωκομένων χάριν τῆς ἀληθείας, καὶ ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐκ τῆς θλίψεως καὶ τῶν δεινῶν, αἵτινα εὖρον ἡμᾶς κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας.

Καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ μας νὰ φυλάξωμεν τὴν καλὴν σου ὁμολογίαν, ὑφιστάμεθα θλίψεις, κόπους, μόχθους, διωγμούς, φυλακίσεις καὶ ἄλλα ἀνήκουστα δεινὰ, καὶ διατηροῦμεν, ἐπὶ πᾶσι τούτοις, τὴν γλυκυτάτην ἐλπίδα, τὴν ἀντλουμένην ἐκ τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ Ἀντρωτοῦ: «Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».

Πλὴν ὥς ὁ Θεὸς Ἀντρωτῆς μας καὶ Σὺ Θεε Ἀπόστολε ἐνίκησατε τὸν κόσμον, θὰ νικήσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἵνα φυλάξωμεν τὴν καλὴν ὁμολογίαν, ἥτις εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος πίστις ἡ πάντοτε πολεμουμένη καὶ ἀεὶ νικῶσα.

Καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν μεγάλην ὑπὲρ τῆς καλῆς ὁμολογίας πάλην, θὰ ψάλλωμεν, πάντα μὲ τὸν ἴδιον τόνον, τὸ ὥραϊον τροπάριον τῶν ἀγώνων σου καὶ τῶν θυσιῶν σου, ὦ Ἀπόστολε καὶ Μέγιστε Χριστιανὲ Παῦλε. *«Τὰ κατὰ πόλιν δεσμὰ καὶ τὰς θλίψεις σου, τίς διηγῆσεται ἔνδοξε Ἀπόστολε Παῦλε; τοὺς κόπους, τοὺς μόχθους, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς ἐν λιμῷ καὶ δίψει κακοπαθείας, τὰς ἐν ψυχῇ καὶ γυμνότητι, τὴν σαργάνην, τοὺς ραβδισμούς, τοὺς λιθασμούς, τὴν περιόδον, τὸν βυθόν, τὰ ναυάγια;»* Ἀπ' αὐτὸ δὲ τὸ τροπάριον θὰ ἀντλοῦμεν τὴν δύναμιν, ἵνα συνεχίσωμεν εὐθαρσῶς καὶ ὥς ἐμπρέπη εἰς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς τὸν εὐγενέστατον καὶ ἰδανικὸν ὑπὲρ τῆς καλῆς σου ὁμολογίας ἀγῶνα.

Εἰς τοῦτο ἐλπίζομεν καὶ ἐπικαλούμεθα τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν καὶ ἐνίσχυσιν πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ.

ΜΙΑ ΕΥΣΕΒΗΣ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΡΙΝΗΣ ΦΩΝΗ

Ὁ ἀξιότιμος Βουλευτὴς Χίου κ. Νικολ. Ζορμπᾶς, ἐγνωσμένων Ὁρθοδόξων Χριστιανικῶν αἰσθημάτων καὶ φρονημάτων, παρακολουθῶν τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ μὴ ἀνεχόμενος τὸν ἐνεργούμενον κατ' αὐτῶν ἀγῶνα διωγμὸν ἐκ μέρους τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας συνεπικουρουμένης ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ἐδημοσίευσεν εἰς δύο κατὰ συνέχειαν φύλλα τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης καθημερινῆς Ἐφημερίδος «Ἀλλαγὴ» περισπούδαστον ἄρθρον, ὑπερμυνηνόμενον τῶν δικαίων καὶ δικαιωμάτων ἡμῶν.

Ἐπικαιρον ἐθεωρήσαμεν ἵνα μεταφέρωμεν εἰς τὰς στήλας τῆς «Φωνῆς» τὸ εἰρημένον ἄρθρον τοῦ ἀξιότιμου κ. Βουλευτοῦ, ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Τελευταίως ἐγένοντο πολλὰ ἀνακρινώσεις σχετικῶς μὲ τὴν ρύθμισιν τοῦ παλαιοημερολογητικοῦ ζητήματος καὶ διεξήχθησαν πράγματι καὶ ὠρισμέναι συνεννοήσεις μεταξὺ τῆς Κυβερνήσεως, τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Παλαιοημερολογητῶν, αἵτινες ἀποτόμως διεκόπησαν μὲ τὴν δήλωσιν, ὅτι θὰ ἐπαναληφθοῦν τὸν Σεπτέμβριον. Ἐν τῷ μετὰ ἓνας πολὺς Ἰεράρχης 85 ἐτῶν μὲ πλουσίαν ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν δρασίμην θὰ φθίνῃ εἰς τὴν ἐξορίαν του, εἰς ἓνα βράχον τῆς Μυτιλήνης καὶ δύο ἄλλοι ἀνώτεροι κληρικοὶ θὰ διώκωνται καὶ ἓνας κόσμος ὁλόκληρος φιλοδρησκου λαοῦ θὰ ἀγωνιᾷ. Νομίζομεν ὅτι δὲν ἐκτιμᾶται δεόντως ὑπὸ τῶν ὑπευθύνων, κυρίως ὅμως ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὅλον ζήτημα. Ὅλοι θεωροῦν ὅτι πρόκειται περὶ ἀσημάντου ὑποθέσεως, μᾶς ἀσημάντου μειοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ποὺ ἀποδίδει σημασίαν εἰς τὰς 13 ἡμέρας τῆς ἡμερολογιακῆς διαφορᾶς ἢ περὶ στενοκεφάλων αἰρετικῶν ποὺ δὲν μποροῦν ἢ δὲν θέλουν νὰ ἀκολουθήσουν τὴν προόδον, ἀλλὰ ἀποδίδουν σημασίαν εἰς τὰ ἀσήμαντα. Ἐνεκα τῆς ἐπικρατοῦσης πράγματι τοιαύτης νοστορίας, τὸ ὅλον ζήτημα παρέμεινεν ἐκκρεμὲς ἐπὶ σειρὰν δεκαετηρίδων: οὐδεὶς δὲ ἡσχολήθη σοβαρῶς διὰ νὰ τὸ ἐπιλύσῃ, πολλοὶ τὸ περιεφρόνησαν, ἄλλοι τὸ ἐξεμεταλλεύθησαν καὶ οὐδεὶς διέγινωκε τοὺς σοβαροὺς κινδύνους ποὺ περικλείει ἡ χρονίσασα ἐκκρεμότης του.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ρίψωμεν μίαν ἔστω ματὰ στήν δημιουργίαν καὶ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ζητήματος διὰ νὰ ἀνιληφθῶμεν τὴν σημασίαν του, ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ περικλείει ἡ περαιτέρω ἐκκρεμότης του ἢ ἡ κακὴ ρύθμισις του.

***

Τὸ 1923 ἡ Πολιτεία διὰ Νόμου εἰσήγαγε τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον διὰ τὴν Πολιτείαν, ὥρισε δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὅτι διὰ τῆς ἐορτῆς θὰ ἐξακολουθήσῃ ἱσχύον τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον. Τὸ 1924 ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος αἰφνιδίως καὶ πρὶν διαφωτίσῃ καλῶς ὁλόκληρον τὸ ποίμνιον τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐπὶ χρόνον πολὺν ἔκαμνεν ἡ Πολιτεία διὰ τοὺς πολίτας, εἰσήγαγε τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτομάτως τότε μεταξὺ τοῦ πλέον συντηρητικοῦ στοιχείου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐξεδηλώθη μία ἀντίδρασις κατὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατώτε-

ροι κληρικοί καὶ πλῆθος λαοῦ δὲν ἠκολούθησαν τὴν τοιαύτην ἀλλαγὴν, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς αὐθαίρετον, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰς ἀποφάσεις παλαιῶν Πανορθόδοξων Συνόδων (1583, 1587, 1593) κατεδικάσθη τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον. Οἱ οὕτως ἀντιδράσαντες εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐξήτησαν τὴν σύγκλησιν Πανορθόδοξου Συνόδου πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος καὶ οὐχὶ μονομερῶς ὑπὸ μίας μόνον Ἐκκλησίας, τῆς Ἑλληνικῆς.

Τὸ 1932 γίνεται συζήτησις εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ἀρχηγοὶ κομμάτων τῆς περιουπῆς τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, τοῦ Παναγῆ Τσαλδάρη, τοῦ Ἀλεξάνδρου Παπαναστασίου, τοῦ Γεωργίου Παπανδρέου κ.λπ. ἀνεγνώρισαν, ὅτι ὑπῆρχε ζήτημα, ὅτι ὑπῆρχε κόσμος ποὺ ἠκολούθει τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, καὶ ἔφθασαν νὰ δεχθῶν ὅτι ἔδει νὰ ἰδρυθῇ ἰδίᾳ Ἐκκλησία μὲ ἰδίους Ναοὺς καὶ Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς, ὧν μάλιστα τὴν μισθοδοσίαν νὰ ἀναλάβῃ τὸ Κράτος. Διὰ παραλλήλου ἀποφάσεώς της κατὰ τὸ 1935 ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος ὡμολόγησεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν οἱ αὐτοὶ Ἱερεῖς δις τὸν αὐτὸν χρόνον νὰ μετέχουν τῶν ἰδίων ἱεροτελεστιῶν, ἀνεγνώρισεν οὕτως, ὅτι νεοῖς ἡμερολογίταις κληρικοὶ δὲν μποροῦν νὰ ἱεουργοῦν καὶ διὰ τοὺς νεοῖς ἡμερολογίτας καὶ διὰ τοὺς παλαιοῖς ἡμερολογίτας καὶ εἰς τοὺς ἰδίους ναοὺς. Οὕτω παρέμεινεν ἀκέφαλον καὶ ἀκαθοδήγητον σοβαρὸν τμήμα Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Τοῦτο τὸ εἶδον καὶ τὸ ἀνεῦρον τρεῖς Ἀρχιερεῖς, ὁ πρ. Φλωρίνης, ὁ Δημητριάδης καὶ ὁ Ζακύνθου, οἵτινες ἀφοῦ ἐπεσήμανον τοὺς κινδύνους, καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὸ Ἔθνος, ποὺ ἐμπερικλείει ἡ δημοκρατία καὶ ἡ διαιωνίσις τοῦ ζητήματος τούτου, διεχώρισαν τὰς εὐθύναις τῶν ἀπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τὸ 1935 καὶ ἐξήτησαν τὴν σύγκλησιν μῆς πανορθόδοξου Συνόδου πρὸς ῥύθμισιν ὁριστικὴν τοῦ ζητήματος κατὰ τοὺς κανόνας καὶ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας ἐτιμώρησε τότε τοὺς τρεῖς ἀρχιερεῖς διὰ καθαιρέσεως καὶ πενταετοῦς περιορισμοῦ εἰς μονάς. Μετέβησαν πράγματι εἰς μονάς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγους μῆνας, δύο ἡ τρεῖς, ἀνεκλήθησαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀφέθησαν ἐλευθεροί. Ἐχειροτόνησαν τότε 4 ἐπισκόπους ἐξ ὧν οἱ δύο σήμερον ζῶσι καὶ διώκονται, οἱ Χριστιανουπόλεως καὶ Διανυλείας καὶ ἕτεροι δύο ἀπέθανον, ὁ Κυκλάδων καὶ ὁ Βρεσθάνης. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπεσπάσθη ἐξ ὧν, ἀπετέλεσε μίαν οἶοναί παρασυναγωγὴν, καὶ ἐδημιούργησε τὴν κίνησιν καὶ τὴν μονὴν τῆς Κερατέας. Οὕτω σήμερον ἔχομεν δύο παρατάξεις παλαιοῖς ἡμερολογίταις, τὴν ἐπίσημον καὶ πολυπληθεῖ τὴν τελοῦσαν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου, καὶ τὴν μικρὰν καὶ ἀσήμαντον τὴν στεγαζομένην εἰς τὴν μονὴν Κερατέας. Κατὰ σύμπτωσιν δὲ διώκεται ἡ παρατάξις ἡ πρώτη καὶ ἀφίεται ἐλευθέρᾳ ἡ παρατάξις τῆς Κερατέας, ὅπου ὡς γνωστὸν συνέβησαν τόσα σκάνδαλα!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΟΥ

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ἀττικὸς ἥλιος πολλάκις ἐθώπευσε διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἐκλεκτὰς μορφᾶς, ποὺ τὰς προσεέλκυσε ἕως Ἀττικῆς τὸ ἀθάνατον μεγαλεῖον τῆς αἰωνίας πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Μεταξὺ ὧν αὐτῶν ἐξέχουσιν θέσιν κατέχει ὁ «Πρῶτος μετὰ τὸν ἕνα» ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος.

Μία βαθυτάτη νοσταλγία κατεῖχε τὴν εὐγενὴ τοῦ ψυχὴν νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας. Ἴσως τὸ σελαγίζον φῶς τῆς πόλεως αὐτῆς νὰ ἔφθανε μέχρι τῶν ἀπωτάτων σημείων τῆς Ἀσίας, τὰ ὅποια διέτρεχεν ὁ μέγας πυρσοφόρος. Ἴσως ἀκόμη νὰ διησθάνετο ὅτι μία πόλις γαλουχήσασα τὸν Πλάτωνα καὶ ἐκθρέψασα τὸν Περικλῆ, ἡδύνατο κάλλιστα νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἀρτιωτέραν ἐμφάνισιν τοῦ χριστιανισμοῦ, ὥστε οὗτος καὶ ἀπὸ ἀπόψεως μορφῆς νὰ ἦτο ἐξ Ἰσοῦ ὑπέρροχος, ὅπως καὶ ἀπὸ ἀπόψεως οὐσίας. Ἴσως τέλος νὰ εἶχε βαθυτάτην τινὰ καὶ μυστηριώδη ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς του, ὅτι ἔπρεπε νὰ συνδέσῃ τοὺς δύο αὐτοὺς πνευματικούς κολοσσούς, τὸν Ἑλληνισμόν καὶ τὸν Χριστιανισμόν.

Καὶ δι' αὐτὸ ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας καὶ ἀπῆλθεν πρὸς τὸν φιλελεύθερον καὶ δημοκρατικὸν λαόν της, ἀπὸ τοῦ ἐπισημοτέρου βήματος, τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ λαμπρὸν κήρυγμά του. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτελεῖ ὁμολογουμένως σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ καὶ δι' αὐτὸ ἐχαιρετίσθη ἀπὸ ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ διατηρῇ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ αἴγλην του.

Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ καθιστᾷ σημαντικώτατον τὸ γεγονός αὐτὸ καὶ τὸ τοποθετεῖ εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τῶν πνευματικῶν κατακτήσεων τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἅφ' ἑνὸς μὲν οἱ πολιτιστικοὶ παράγοντες τῶν Ἀθηνῶν, ὡς κοιτίδος καὶ πηγῆς πνευματικῶν ἀξιών, ἅφ' ἑτέρου δὲ αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἰδίαι τοῦ Μεγάλου Ὁδοιπόρου τῆς Ἱστορίας, Παύλου.

Καὶ ὡς πρὸς τὴν πλευρὰν τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἡδυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι πᾶσα ἀνθρωπίνη τελειότης, πᾶσα σύλληψις πνευματικῆς, πᾶσα πησις πρὸς τοὺς κόσμους τοῦ ὠραίου καὶ τῆς ἁρμονίας, ἐπραγματοποιήθη εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀξίαι καλλιτεχνικαί, ἀξίαι πολιτικαί, ἀξίαι ἀκόμη ἠθικαὶ διεμορφώθησαν εἰς τὸ ἀθάνατον ἄστυ τῶν Ἀθηνῶν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ὅμως κατενοήθη εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ νόημα τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καὶ περιεβλήθη μὲ αἴγλην θρησκευτικῆς εὐλαβείας τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας. Καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀποδεικνύει τὴν πίστιν τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἄλλου «δυνάμεθα γινῶναι τίς ἡ καὶνὴ αὐ-

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευδύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καραμήτσον Χαλκοκονδόλη 7.— Ἀθήνας

τη ἡ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδασχὴ;» Δὲν θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἀντιληφθῶμεν εὐγενεστέραν παράκλησιν, ἀλλὰ καὶ πρόκλησιν πρὸς ἰδεολογικὸν ἀντίπαλον! καὶ ὅταν ἀνέπτυξε τὰς ἀρχὰς του, ἀρχὰς ἀντιθέτους πρὸς τοὺς φιλιξενοῦντας Ἀθηναίους, αὐτοὶ δὲν ἔσπευσαν νὰ ἐξορίσουν ἢ νὰ καταπίεσουν τὸν ἀντίπαλόν τους! Κᾶτι ἔλειπεν ἀπὸ τὸν λαὸν αὐτόν ὁ ἐξευγενισμὸς τῆς Χάριτος. Ἡ ἀνάπλασις τῆς ψυχῆς τῶν ἀπὸ τὴν Δωρεάν τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτὴν τὴν ἔλλειψιν ἦλθε νὰ ἀναπληρώσῃ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ κόσμου τῆς Χάριτος, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Καὶ ἦτο ὁ μόνος κατάλληλος διὰ τὴν προσέγγισιν αὐτὴν. Δὲν ἦτο μόνον φορεὺς τῆς Χάριτος, ἀλλὰ ἦτο συγχρόνως καὶ ἐνσάρκωσις τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν. Ὑπῆρξεν ὁ θιασώτης τῆς Χριστιανικῆς Ἐλευθερίας. Καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς Σωτηριολογίας ἀνέπτυξε τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποκειμενικῆς προσοικειώσεως τῆς σωζούσης ἀληθείας. Οὕτω γράφει εἰς τοὺς Γαλάτας «Ὑμεῖς γὰρ ἐπ' ἔλευθερίᾳ ἐκλήθητε» (Γαλατ. Ε, 13) καὶ ἄλλοι πάλιν «εἰ γὰρ διὰ νόμου δικαιοσύνη ἄρα Χριστὸς δωρεάν ἀπέθανε» (Γαλ. Β, 21). Καὶ εἰς τὸν τομέα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ πιστῶν ἀποφαίνεται, ὅτι πρέπει νὰ ἀφίεται ὁ πιστὸς νὰ ἐνεργῇ κατὰ συνείδησιν. Οὕτω συνιστᾷ εἰς τὸν μαθητὴν τοῦ Τίτον «αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ». Ἦτο ὁμολογουμένως ὁ Ἀπόστολος τῆς Ἐλευθερίας. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἔλευθερίας ἦτο ἐκεῖνο, ποῦ ἀπετέλεσε τὸν ἐνωτικὸν δεσμὸν μετὰ τῆς ψυχῆς τοῦ Παύλου καὶ τῶν Ἀθηναίων. Αὐτὴ ἡ ἐλευθερία ἦτο ἐκεῖνη, ποῦ ἀνίδρυσε τὸ ἀνάκτορον τοῦ Χριστιανικοῦ θριάμβου. Αὐτὴ ἡ ἐλευθερία ἦτο ἐκεῖνη ποῦ ἐπέβαλε τὸν Χριστιανισμὸν εἰς τὰς εὐγενεστέρας καρδίας τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτὴ ἡ ἐλευθερία ἀπετέλεσε τὸ φωτεινὸν πλαίσιον τοῦ μεγάλου γεγονότος τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὰς Ἀθήνας.

Θλίψιν βαθυτάτην αἰσθάνεται κανεὶς συγκρίνων πρόσωπα καὶ ἐποχὰς μετὰ τὴν ἀθλίαν ἐποχὴν μας. Εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ὑπάρχει πλέον ἡ εὐγένεια καὶ ἡ λεπτότης τῆς ἐποχῆς τοῦ Παύλου, τὴν ἀντικατέστησε μία σκληρὰ ἀγριότης καὶ ἀπαίσια ἐμπάθεια. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, ποῦ ἀνέλαβον νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον τοῦ Παύλου, πανηγυρίζοντες μάλιστα χρυσοποικίλως τὴν ἐπέτειον τῆς ἐλευσεως τοῦ εἰς Ἀθήνας, χαλκεύουν τὰ φρικτότερα δεσμά. Εἶναι οἱ ἀνατροπῆς καὶ οἱ δολιοφθορεῖς τοῦ ἔργου του. Εἶναι οἱ ἀπαίσιτοι νεκροθάπται τῶν πνευματικῶν ἀξιών καὶ τῶν εὐγενῶν διδασμάτων τῆς ἀνθρωπίνης πείρας.

Ὡ! Παῦλε Ἀπόστολε δύνασαι νὰ μεμθῇς τὴν ἐποχὴν μας καὶ τοὺς ἀνθρώπους της!

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἡ ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

ΚΑΙ Ἡ ΣΤΑΣΙΣ ΜΕΡΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ
ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μποροῦμεν συνοπτικὰ νὰ διατυπώσωμεν τὴν θέσιν τοῦ ζητήματός μας τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας ὡς ἑξῆς: Ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία, μὴ ἐπιθυμοῦσα τὴν ρύθμισιν τοῦ ἐπιμάχου ζητήματος ἀντιδρᾷ εἴτε θετικῶς εἴτε ἀρνητικῶς. Ἡ δηλαδὴ προσπαθεῖ μὲ ἀναβολὰς καὶ φυγομαχίας νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ ζητήματος κατ'εὐθείαν, ἢ ἀσκεῖ παντοειδεῖς πιέσεις καὶ ἐξαναγκασμοὺς ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως, διὰ νὰ ματαιώσῃ κάθε προσπάθειάν της. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ἀποκλείσωμεν μελλοντικὰς ἐξελλίξεις πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς εἰρηνικῆς καὶ Χριστιανικῆς διευθετήσεως, παρατηρεῖται ἀν. ἐξηγητὸς καὶ πεισματικὴ ἀντίδρασις.

Τώρα ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς Κυβερνητικῆς στάσεως ἔχομεν νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ἑξῆς: Ὁ ἀξιότιμος κύριος ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν εἰς ἐπισήμους συναντήσεις ἐδειξε κατανόησιν καὶ θέλησιν, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ἀποδείξῃ ἐμπρακτὰ μέχρι στιγμῆς. Οἱ εὐγενικοὶ κύκλοι τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἐξακολουθοῦν νὰ καταβάλλουν προσπάθειας, ποῦ στηρίζουν κάθε ἐλπίδα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀντιμετωπίζουν τὸ ζήτημα μὲ μίαν Χριστιανικὴν εὐρύτητα ἀξιέπαινον.

Εἰς τὴν σταυροφορίαν αὐτὴν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς καλωσύνης προσετέθησαν, ἀπὸ καιροῦ καὶ μερικοὶ βουλευταί. Μᾶς συνεκίνησεν ἡ στάσις τους καὶ ἡ μαχητικὴ τους δημοσιογραφία. Παραθέτομεν εἰς ἄλλην στήλην αὐτοῦσιον τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ν. Ζορμπᾶ Βουλευτοῦ Χίου.

Ἐξ ἴσου φλογερὸν εἶναι καὶ τὸ ἄρθρον τοῦ ἐκλεκτοῦ βουλευτοῦ κ. Λεοντίου Λυμπέρη εἰς τὴν «Ἑλληνικὴ Ἡμέρα» τῆς 5.7.52 τὸ ὁποῖον παραθέτομε; Νομίζω ὅτι ἀποτελεῖ μέγα σφάλμα ἡ περαιτέρω δξυνσις τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος μὲ βαρείας συνεπειὰς τόσο διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὅσον καὶ διὰ τὴν Πολιτείαν. Τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ληφθέντα κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν μέτρα, τῇ συνδρομῇ τῆς Πολιτείας, ἀντὶ νὰ ἐπιφέρουν ὕφεσιν, τὸνναντίον ὤξυναν τὴν κατάστασιν, ἐφάντισαν τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ παλαιὸν ἐροτολόγιον καὶ παρατηρεῖται σήμερον τὸ φαινόμενον οἱ παλαιοημερολογῖται: 1) Νὰ μὴν βαπτίζουν τὰ πατριά των, 2) Νὰ μὴν ἔρχονται εἰς γάμου κοινωνίαν πρὸς μεγίστην ζημίαν τῆς Πολιτείας. 3) Νὰ θάπτουν τοὺς νεκροὺς των ἄνευ οὐδεμιᾶς ἱεροτελεστίας.

Εἶναι δυνατόν τὰ ἀνωτέρω νὰ μὴν ἔχουν οὐδένα ἀντίκτυπον ἐπὶ τῆς κατ' ἐξοχὴν θρησκευτικῆς κοινωνίας; Ἐὖν μάλιστα τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἀκολουθεῖ, σημαντικὴ μερὶς τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ; Νομίζω, ὅτι ὁ ἐγκαινισθῆς διωγμὸς τῶν παλαιοημερολογιτῶν διὰ τοῦ

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΡΟΣ

Χαλκοκυνδύλη 7. — Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμυλίνης
Θεματοκλέους 33 — Ἀθήναι

κλεισμάτος καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἰδιοκτητῶν ναῶν τῶν (βάσει τίνος Νόμου, ἢ ποίας διατάξεως τοῦ Συντάγματος;), διὰ τῆς ἀπηνοδῶς διώξεως τῶν ἀρχιερέων καὶ ἱερέων τῶν, δὲν εἶναι ἡ καλυτέρα λύσις. Εἶναι ἀνάγκη, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Πολιτείας, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, νὰ παύσῃ ἀμέσως ὁ διωγμός. Νὰ ἀπελευθερωθοῦν οἱ ἀρχιε. εἰς τῶν παλαιοημερολογιτῶν, καὶ νὰ ἀρχίσουν ἀμέσως διαπραγματεύσεις πρὸς τελείαν ἄρσιν τῶν παρεξηγήσεων, ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πρὸς τὴν θεραπείαν τῶν ψυχώσεων καὶ τὴν πλήρη εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας».

Τοὺς ἐκλεκτοὺς μας αὐτοὺς φίλους μαζί με τὸν ἐντιμὸν Διευθυντὴν τῆς «Ἑλληνικῆς Ἡμέρας» κ. Σπ. Τριανταφύλλου, ποῦ ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Εἶναι καιρὸς νὰ γνωρίσωμε τοὺς φίλους μας. Ὅποιος ἔχει τὸ θάρρος νὰ ἐλέγξῃ τοὺς ὑπευθύνους διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ διωγμοῦ, ἀποδεικνύει τὸ πολιτικὸν του μεγαλεῖον καὶ συναποκομίζει τὴν ἐκτίμησίν μας. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ ποῦ ἀνήκει· μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ θάρρος του καὶ ἡ ἀνδροπρέπειά του.

Συμπερασματικῶς: ὁ ἀγὼν συνεχίζεται, καὶ ὅπως βλέπη κανεῖς, κατακτᾷ καθημερινῶς εὐ γενικὰς καρδίας.

ΩΣ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ Ἡ ΒΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ!

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων κατὰ τὸν ἔλεγχον τῆς πρώτης παραγράφου τῆς ὑπ' ἀριθ. 775)613 τῆς 9 Μαρτίου 1951 Ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διεπιστάθη, ὅτι τὸ Παλαιοημερολογικὸν ζήτημα καὶ τὴν δι' αὐτοῦ διάσπασιν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐδημιούργησεν ἡ ἰδία ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ὑ.ε. αὐτῆς ἐπιχειρηθείσης κατὰ τὸ ἔτος 1924 αὐθαίρετου καὶ μονομεροῦς ἀλλαγῆς ἡδιορθώσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καὶ δὲν ἐδημιούργησεν αὐτὸ καὶ αὐτὴν ἡ ἐκμετάλλευσίς τοῦ ζήλου καὶ τῆς εὐσεβείας ἐνίων ἐκ τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἦδη θὰ ἐλεγχθῇ, ἂν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀλήθειαν τὸ περιεχόμενον τῆς δευτέρας παραγράφου, ὅπερ ἐπὶ λέξει ἔχει οὕτω «Ἡ δὲ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀκολουθοῦσα καὶ ἐν προκειμένῳ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου, τὰ διδάγματα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τὴν Ἱερὰν Αὐτῆς Παράδοσιν καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς σεπτῆς Κορυφῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», προσεπάθησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅπως δι' ἡπίας καὶ στοργικῆς μεταχειρίσεως τῶν οὕτω πλανωμένων τέκνων τῆς, ἐπαναφέρῃ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν εἰρήνην εἰς τὸ ποίμνιον αὐτῆς. Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην κατέτειναν καὶ αἱ τελευταίως ἀναληφθεῖσαι μετὰ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ παλαιοημερολογισμοῦ ἔμμεσοι ἐπαφαί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ αἱ προσωπικαὶ συναντήσεις τοῦ Προκαθημένου αὐ-

τῆς, ὅστις ἀπὸ τοῦ ἐνθρονιστηρίου ἤδη μηνύματος αὐτοῦ, διεκήρυξεν, ὅτι ἐν τῶν κυρίων αὐτοῦ μελημάτων θὰ ἦτο ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνότητος.

Καὶ ἡ παράγραφος αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ δύο μὲν, ἀρκετὰ ὅμως μακρῶν περιόδων, ἐκ τῶν ὁποίων, ἡ μὲν πρώτη εἶναι γενικὴ καὶ περιέχει λέξεις καὶ φράσεις δυναμένας νὰ προκαλέσωσιν ἐκ πρώτης ὄψεως εἰς τὸν ἀναγνώσκοντα αὐτὰς εἰρήνην συκινήσεως ἐκ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας, ἡ δὲ δευτέρα εἶναι εἰδικὴ καὶ περιορισμένη εἰς μόνην τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν Προκαθημένον αὐτῆς.

Δι' ἀμφοτέρων ὅμως τῶν περιόδων τούτω καταβάλλεται προσπάθεια, ἵνα καταδειχθῇ ὁ τρόπος καὶ τὰ μέσα, δι' ὧν προσεπάθησαν, τόσον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅσον καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς, νὰ ἐπαναφέρωσιν τὴν ἐνότητα καὶ τὴν εἰρήνην εἰς τὸ ποίμνιον αὐτῆς, ἥτις ἐνότης ἔχει διασπασθῇ ἀπὸ τοῦ 1924 ὅχι ὑπὸ τῶν ἐξακολουθούντων συμφώνως πρὸς τὴν δημιουργηθεῖσαν ἀπὸ τοῦ 1582 Παράδοσιν διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν νὰ εἶναι Παλαιοημερολογίται, ἀλλὰ ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἀποδεχθέντων καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τὸ νέον Ἡμερολόγιον, γενομένων οὕτω καὶ τούτων νεωτέρων Νεοημερολογιτῶν καὶ πυνκωσάντων τὰς φάλαγγας τῶν Παλαιότερων Νεοημερολογιτῶν, ὡς πλήρως κατεδείχθη διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐν ἐκτάσει ἐκτεθέντων.

Καὶ ἰσχυρίζεται μὲν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς διὰ τῆς Συνοδικῆς ταύτης Ἐγκυκλίου ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀκολουθοῦσα καὶ ἐν προκειμένῳ, δηλαδὴ καὶ ἐν τῇ δημογραφίᾳ τοῦ Παλαιοημερολογικτοῦ ζητήματος καὶ τῇ δι' αὐτοῦ διάσπασιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου καὶ τὰ διδάγματα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, προσεπάθησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅπως δι' ἡπίας καὶ στοργικῆς μεταχειρίσεως τῶν οὕτω πλανωμένων τέκνων τῆς, δηλαδὴ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἐπαναφέρῃ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν εἰρήνην εἰς τὸ ποίμνιον αὐτῆς.

Πλὴν ὅμως ὁ ἰσχυρισμός της οὕτος οὐδόλως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων πράξεων τῆς ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ νῦν Προκαθημένου, συγκρινομένων βεβαίως πρὸς τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου, ὅπερ, λέγει, ὅτι ἡκολούθησεν αὐτῇ ἐν προκειμένῳ δι' ἡπίας καὶ στοργικῆς μεταχειρίσεως τῶν ἀρνηθέντων νὰ ἀκολουθήσωσιν αὐτὴν εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς ἀκολουθουμένην ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν ἢ διόρθωσιν, καὶ δηλωσάντων ὅτι ἐμμένουσιν εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὡς τοῦτο ἀνέκαθεν εἶχεν ἀποδεχθῇ ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Αἱ πράξεις ἡπίας καὶ στοργικῆς μεταχειρίσεως αὗται τῶν Δευτέρων Νεοημερολογιτῶν Ἀρχιερέων κατὰ τῶν ἐξακολουθούντων νὰ εἶναι Παλαιοημερολογίται, εἶναι, ὅτι ἡξίωσαν ἀπὸ τὴν Πολιτείαν ἐπὶ ἀπειλῇ παρατήσεώς των, ὡς ἐσχάτως ἀπεκάλυψεν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων ὁ νῦν Βουλευτῆς καὶ

τότε Ὑπουργὸς κ. Ν. Μπακόπουλος, 1) οἱ Παλαιο-μερολογίται Φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν νὰ μὴ γίνωνται δεκτοὶ πρὸς ἐξέτασιν, 2) νὰ συλληφθῇ καὶ ἐξορισθῇ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου ὄρους τῆς Μυτιλήνης εὐρισκομένην Μονὴν Ὑψηλοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης πρῶην Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος, ἄγων τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας του, μὲ τὸν προφανῆ σκοπὸν νὰ ἀποθάνῃ ἐκεῖ ἐκ τῶν στερήσεων καὶ τῶν κακουχιῶν, ὡς ἀπέθανε κατὰ τὸν ἱστορικὸν Παπαρρηγόπουλον ἐν Κομάνοις καὶ ὁ ἄλλος Χρυσόστομος ὁ Ἰωάννης μεταγόμενος εἰς χειρότερον τόπον ἐξορίας, 3) νὰ ἀποθῇ ἡ συγγραμμὴ τῶν ἐκ τοῦ διωγμοῦ κακουχιῶν καὶ στερήσεων ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κυκλάδων Γερμανός, εἰς τὸν ὁποῖον μάλιστα ἀπηγορεύθη ἡ θεία μετέληψις καὶ ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία, αἰτίνες ἐπιτρέπονται καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς μελλοθανάτους αἰμοσταγεῖς κακούργους καταδικούς 4) νὰ καταδικώ-κω-νται πρὸς σύλληψιν καὶ ἐξορίαν ὡς οἱ χειρότεροι κακοῦργοι οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Χριστοφόρος, καὶ Διανυλείας κ. Πολύκαρπος, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος ἐξευηρέτησε τὸν Ἑλληνικὸν Στρατὸν ἐν εἰρήνῃ καὶ πολέμῳ εἰς ὅλα τὰ πεδία τῶ μαχῶν ὑπὲρ τῆς εἰκοσιπενταετίας, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τὴν πο-λαπλὴν ἀγαθοεργὸν κοινωνι-κὴν δράσιν του ἐβραβεύθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀ-θηνῶν,

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ

Δικηγόρος

(ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΥΝΘΗΚΗΝ ΨΕΥΔΗ

Δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἀμφοβητήσωμεν τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν αἰτίαν ὀρισμένων ἰδανικῶν, ὅπως ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως, ἡ ἀγάπη, ἡ κα-λωσύνη, ἡ εὐθύτης ἡ εἰλικρίνεια κ.τ.λ. Ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν, ὡς πολιτικοὶ ἀστέρες, κατευθί-νοντες τὰ διαβήματα ἐκείνων, ποὺ ἐπιζητοῦν καὶ ἐπιθυμοῦν ἀνωτέραν κατάστασιν καὶ εὐγενέστερα ἐ-πίπεδα. Ὅταν ὅμως τὰ ἰδανικά αὐτὰ διαφημίζονται ἀπὸ ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ὁ βίος καὶ ἡ πολι-τεία ἀποτελοῦν ἄρνησιν τῶν ἰδανικῶν αὐτῶν, τότε μεταβάλλονται εἰς ἐπικίνδυνα κατὰ συνθήκην ψεύ-δη, εἰς κομπᾶς ἀπάτας. Καὶ τότε ἡ ἀγανάκτησις ὁ-λων τῶν ἄλλων, ποὺ βλέπουν τὴν πλαστογραφίαν καὶ παραχάραξιν τῶν ἁγνῶν αὐτῶν ἰδανικῶν, ὀγ-κοῦται καὶ ἐκσπᾷ ὡς κατὰ εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀπαισιῶν αὐτῶν ἐγκληματιῶν.

Τὸ εἶδαμεν εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Ἀρχιερεῖς μὲ ἐπιβλητικὴν μεγαλοπρέπειαν ὁμιλοῦν περὶ ἀγάπης, καλωσύνης, διαλλακτικῆς καὶ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ! Καὶ ὅμως ὅσον ἀπέχει ἡ πολυτελεστάτη ἀμφισβῆσις τῶν ἀπὸ τὴν ἀπλότητα τοῦ χιτῶνος τοῦ Σωτῆρος, ἄλλο τόσοον ἀπέχει ἡ πολιτεία των, ἀπὸ τὸν Οὐρά-νιον βίον Του. Θέλετε ἀποδείξεis; Ὅλοι αὐτοὶ οἱ μεγαλόσχημοι καὶ φλύαροι κενολόγοι, ἀνέχονται ἀνε-πηρέαστος τὴν ἐξορίαν ἐνὸς γέροντος καὶ παλλεύ-κου συναδέλφου των, τὸν διωγμὸν ἑτέρων δύο καὶ τὴν καταπίεσιν ἐνὸς θρησκευομένου πλήθους· καὶ

ὄχι ἀπλῶς ἀνέχονται μίαν τοιαύτην θλιβεράν κατά-στασιν, ἀλλ' ἀντιδρῶν μὲ τὸν ἐπαχθέστερον καὶ σκοτεινότερον τρόπον, ὥστε νὰ ἀτονήσῃ κάθε προ-σπάθεια διὰ τὴν ἀνακούφισιν των. Δὲν εἶναι λοι-πὸν πάντα ὅσα λέγουν κατὰ συνθήκην ψεῦδη;

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον οἱ μεγαλόσχημοι αὐτοὶ τυραννίσκοι οἱ παραχαράκται τῶν ὑπερόχων ἰδανικῶν.

Εἶναι καὶ ἄλλα ὄντα, ποὺ ἀνήκουν εἰς τὴν αὐ-τὴν συνομοταξίαν. Θὰ τοὺς ἀκούσετε νὰ ὁμιλοῦν κομπῶδως περὶ ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ, περὶ ἰσοτιμίας τῶν πολιτῶν, περὶ ἀπαρριβιάστου τῶν δικαιωμάτων καὶ ἄλλων τινῶν βαρυσχημάντων ἐκφράσεων. Ἐκ πρῶτης ὕψεως θὰ σχηματίσῃ κανεὶς τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι πρόκειται περὶ τιτάνων τῆς πολιτικῆς εὐθύτητος, διαθετόντων κεραυνοὺς ἐλέγχου διὰ πᾶσαν παρανο-μίαν. Καὶ ὅμως ὅλοι αὐτοὶ οἱ ποιικιλώνυμοι κομματι-κοὶ θίασοι καὶ οἱ ἀνώνυμοι φασουλῆδες των, παρα-μένουν ἀτάραχοι πρὸ τοῦ δράματος τῶν διωκομέ-νων, ἀνεχόμενοι αὐτό, ποὺ κατὰ θεωρίαν τοῦλάχισ-τον, ἀποτελεῖ ἄρνησιν τοῦ πολιτικοῦ των προγράμ-ματος. Τὴν δὲ θανάσιμον καὶ ἐνοχον ἀδράνειάν των προσπαθοῦν νὰ τὴν συγκαλύψουν μὲ μίαν ἀνέναντον παρελκυσιν καὶ ἀναβλήν. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡ ἔμπρα-κτος πολιτικὴ των, ἡ ἐφαρμοζομένη ἡ ὡς κυβερνητι-κὸν πρόγραμμα ἡ ὡς ἀσκήσις ἀντιπολιτεύσεως, ἀνέ-χεται τοιαῦτα στίγματα, αὐτόχρομα τότε πάντα τὰ λεγόμενά των εἶναι κατὰ συνθήκην ψεῦδη.

Ναὶ ἡ ἐποχὴ μας δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐποχὴ τῶν κατὰ συνθήκην ψευδῶν καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς οἱ κοινοὶ θνητοί, αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὴν εὐτυ-χίαν νὰ μὴ εἶναι μεμνημένοι εἰς τὰ ἀνέρα ἄδυστα τῆς φαυλότητος καὶ τῆς κακουργίας, ἃς εἶναι ἐπι-φυλακτικοί, εἰς ὅσα προσέρχονται ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἐποχῆς μας. Ἀς ἀποφύγουν νὰ περιβάλλουν μὲ τὴν ἔντιμον καὶ ἱερὰν ἐμπιστοσύνην των τὰ εὐ-τελῆ αὐτὰ ὄντα. Καὶ ὡς ἀπάντησιν εἰς τὰ κατὰ συν-θήκην ψεῦδη των, εἴτε ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἄμβωνος ἀπευ-θυνόνται, εἴτε ἐκ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων, εἴτε ἐκ τοῦ βήματος τῶν πολιτικῶν... ἃς διαθέτουν ἓνα πικρὸν χαμόγελον, διὰ νὰ τοὺς ἀφίνουν τοῦλάχισ-τον μὲ τὴν ἱκανοποίησιν, ὅτι καταφέρνουν .... νὰ γίνωνται πιστευτοί!!

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΚΗΔΕΙΑ ΑΝΕΥ ΙΕΡΕΩΣ

ΒΥΤΙΝΑ, (Ταχυδρομικῶς).—Τὴν 18ην Ἰουνίου κατὰ τὸ π. ἡ. ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ αἰμὴνιστος Γεώργιος Θαλασσινός, παλαιάμαχος ἀγωνιστῆς καὶ πατὴρ πολυμελοῦς καὶ εὐλογημένης οἰκογενείας. Συ-νέβη δὲ τοῦτο τὸ πρωτάκουστον: Ὁ ἀστυνόμος καὶ Εἰρηνοδίκης ἐπεκρινώνησαν τηλεφωνικῶς μὲ τὸν ἱε-σαγγελέα Πλημικῶν Τριπόλεως, ἐπειδὴ εἶχεν ἀπαγο-ρευθῇ, ἀπὸ τοὺς ἰδίους αὐτοὺς ἡ ταφή ἐντὸς τοῦ Νεκροταφείου. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ παρεπιδημὸς Μη-τροπολίτης Τριφυλλίας Λαμασκηνός, πρὸ τοῦ ἐξαίρε-τικοῦ ζήλου τῆς οἰκογενείας τοῦ μεταστάντος, προσε-φέρθη νὰ χοροστατήσῃ δωρεὰν κατὰ τὴν κηδείαν!!! Ἡ προσφορά αὕτη ἀπερρίφθη καὶ ἡ ταφή πρὸς κατάπληξιν τῆς κοινῆς γνώμης, ἐγένετο ἀνευ ἱερέως, συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ μεταστάντος.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ο ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἡ ἐν Ν. Ὑόρκη ἐκδιδόμενη ἡμερησία Ἑλληνικὴ ἐφημερίς «Ἀτλαντὶς» γράφει μετὰ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Τὸ μόνον ποῦ ἠμποροῦμεν νὰ ἀναφέρωμεν εἶναι ὅτι δὲ τέως Μητροπολίτης Φλωρίνης, ἡλικίας 84 ἐτῶν, εὐρίσκεται ἀκόμη ἐξορίστος τῆς ἐμπαθείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ ἄλλοι Ἕλληνες ἱεράρχαι—νεοσημερολογίται καὶ νεοπροδρόμοι τοῦ κομμουνισμοῦ—ἐπικαρποῦνται ἡντοχοὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πλοῦτος τῶν καὶ τῶν «μέτρων εἰρηνεύσεως» ἀπολαμβάνουν ἐν εἰρήνῃ παχυλῶν συντάξεων καὶ εἶναι ἐλεύθεροι νὰ εὐλογοῦν τοὺς ἐλευθέρους ἐπίσης ἄλλους ἐαυτοὺς οὐμωρίτας.»

Ὅστε εἶναι ἐμπαθεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας! ἐμπαθεῖς οἱ Ἀντιπροσώποι τοῦ παθόντος Ἰησοῦ! Ἦλεως ὁ Κύριος.

Ἡ ΕΝΟΧΗ ΤΩΝ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

«Ὁ γνῶς καὶ μὴ ποιήσας, δαρήσεται πολλὰς» εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν. Πόσον θὰ ἐπρεπε αἱ λέξεις αὗται τοῦ Θεανθρώπου νὰ συγκινῶσι τοὺς γνώστους τῆς ἀληθείας Θεολόγους τοὺς γνωρίζοντας καλῶς τὸν νόμον τοῦ Κυρίου διότι ἀσφαλῶς οὗτοι γνωρίζουν καὶ τὴν ἀγωνίαν Του ἐν τῇ κήρῃ τῆς Γεσθημανῆς, καθὼς καὶ τὴν θερμὴν προσευχὴν Αὐτοῦ τὴν λέγουσαν «ἵνα πάντες ἔν ᾧσι».

Θὰ ἐπρεπε οἱ κύριοι οὗτοι νὰ συγκινῶνται ἀπὸ τὰς προσπάθειας τῶν Πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ ἀπὸ τὰ ὑπ' αὐτῶν δημοσιονόμιστα ἄρθρα εἰς τὸν Τύπον ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους. Θὰ ἐπρεπε οἱ διδάσκαλοι αὗτοι νὰ ἀπεικονίσουν ἀπὸ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν τὴν παῖσιν τοῦ διωγμοῦ κατὰ τῶν φιλησούχων καὶ νομοταγῶν Παλαιοσημερολογιτῶν καὶ τὴν οὕτως εἰρηνεύσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Δυστυχῶς ὅμως πάντες οὗτοι τηροῦν σιγὴν θανάτου καὶ ἐνοχῆς, καὶ μόνον διὰ τὸν «μαμωνᾶν» ἡξέφρουν νὰ δημιουργοῦν Συνέδρια. Ἀλλὰ ἡξέφρουν νὰ ὑποκλινῶνται καὶ εἰς τοὺς Δεσπότης τῶν.

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ

Δὲν μποροῦμεν νὰ μὴ θαυμάσωμε τὸν φιλογεράν ζῆλον τοῦ γέροντος ἱερέως Δουκᾶ Καραϊσκού. Οὗτος παρ' ὅλην τὴν ἡλικίαν του περιέχεται τὰ χωρία, τὰς πόλεις καὶ τὰς ῥήσους τῆς Πατρίδος μας νοσητέων, ἐπιστηρίων καὶ ἱκανοποιῶν ὅλας τὰς θερησκευτικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀγωνιζομένου διὰ τὴν Ὁρθόδοξον λαοῦ μας. Ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ μας συγκαρτήρια εἰς τὸν γηραιὸν ἱεροπόστολον.

ΕΞΑΣΚΗΣΙΣ ΠΙΕΣΕΩΣ

Μᾶς γράφουν, ὅτι ὄργανα τῶν διαφόρων ἐπισκοπικῶν φοβίσεων τὰ μέλη τῶν Παραρτημάτων μας διὰ νὰ μὴ γράφουν εἰς τὴν ἀπογραφὴν. Ντροπὴ τοὺς. Κανεῖς ἂς μὴ φοβηθῇ τὰ μορμολύκεια αὐτά.

ΚΑΙ ἈΛΛΗ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΦΩΝΗ

Καὶ πάλιν ἠκούσθη ἡ ἡχηρὰ φωνὴ τοῦ μαχητοῦ ἱεροκήρυκος Ἀγροσύτην Καντιώτου, ἐλέγχουσα καὶ ἐπιτιμῶσα. Καὶ πάλιν ἡ «Σπίθα» κατήγγειλε τὰ σκῆπη τῆς ἐποχῆς μας, ὑποδεικνύουσα διὰ τῶν φωταυγείων τῆς τὴν σὺν ὁσίου δόγῃ. Ἀγαθὰ φέρει μίαν περιτομήν ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθ. 131 φύλλον τοῦ Ἰουνίου 1952. «...Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐπὶ τριακονταετίαν παρίσταται μέρους τῆς διατάξεως ταύτης, τοῦ ἀκηρύκτου πολέμου Ὁρθόδοξων κατ' Ὁρθόδοξον. Καὶ ἐνῶ ἡ παῖς τῶν αἰρέσεων δεινότερα αἰρεῖς τῶν Χιλιастῶν, τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, ἐξαπλώνει τὰ δίκτυά της μέχρι τῶν περάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἰδρύει παρασυναγωγὰς καὶ ἀνωλύτως κηδεύει τοὺς νεκροὺς της καὶ οὐδεὶς ἀστυνομί-

κὸς τολμᾷ νὰ ἐπιβάλῃ χεῖρα, ἵνα μὴ προσβάλῃ τὴν θερησκευτικὴν τὴν ἐλευθερίαν, οἱ ἱερεῖς ἐν τούτοις καὶ ἀρχιερεῖς τῆς παρατάξεως τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν δὲν τολμοῦν νὰ ἐμφανισθοῦν δημοσίᾳ, διατελοῦντες ὑπὸ τὸ κράτος πρωτοφανοῦς θερησκευτικοῦ διωγμοῦ, προσάπτοντες ἀνεξάλειπτον αἰσχρὸν εἰς τὸν πολιτισμὸν τῆς χώρας, καυχωμένης διὰ τοὺς δημοκρατικούς της θε-
μοῦς».

Αὐτὰ γράφει καὶ αὐτὰ βοᾷ ἱεροκήρυξ τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας. Ποῦ ὅμως ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα διὰ νὰ προσέξουν!

Αἱ στατιστικαὶ πληροφορίαι τῆς Κυβερνήσεως

Δὲν γνωρίζομεν εἰς τί ἀποβλέπει ἡ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διαταχθεῖσα ἐξακριβώσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν. Ἐχομεν ὅμως τὴν γνώμην ὅτι τὸ μέτρον εἶναι σπασμοδικὸν καὶ ἀψυχολόγητον. Τοῦτο διότι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐντυπώσεων τοῦ διωγμοῦ εἶναι ἐπόμενον νὰ παρατηρηθῇ μία ἐπιφυλακτικότης. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ εἰς πολλὰ μέρη δὲν ἐρωτῶνται καὶ αἱ ὑπεύθυνοι Διοικήσεις, ὥστε νὰ δώσουν ἐξακριβωμένα στοιχεῖα. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς συνιστῶμεν εἰς τὰς Διοικήσεις τῶν Παραρτημάτων, ὅταν δίδονται εἰς τὸν τύπον κατὰ φαντασίαν στοιχεῖα, νὰ σπεύδωσι δι' ἀνακοινώσεων τῶν νὰ ἀποκαθιστῶσι τὴν ἀλήθειαν. Εἰς δὲ τὴν Κυβέρνησιν συνιστῶμεν, ὅτι ὀφείλει νὰ σεβάσθῃ τὸ δικαίωμα τῆς θερησκευτικῆς ἐλευθερίας, εἴτε τοῦτο τὸ διεκδικοῦν 10 εἴτε 10.000 εἴτε 100.000 καὶ πλέον άτομα.

ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ε.Ν.Γ.Ο.Χ. Καλοῦνται ἅπαντα τὰ μέλη ὅπως προσέρχωνται ἐκάστην Τετάρτην καὶ ὥραν 8 μ. μ. εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐνώσεως, πρὸς σύσκεψιν καὶ συνεργασίαν ὅλων ἐκείνων τῶν Νέων οἵτινες δὲν ἔπαισαν νὰ πιστεύουν εἰς τὴν πολεμουμένην Μητέρα Ὁρθόδοξον. Καθῆκον λοιπὸν εἶναι παντὸς Νέου νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ προσκλητήριο τοῦτο.

(Ἐν τῶν Γραφείων τῆς Ἐνώσεως)

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ τονίσωμεν διὰ ἄλλην μίαν φοράν, ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Π.Θ. Ε.Ο.Κ. συνεργαζόμενον στενότερα μετὰ τῶν Ἀρχιερέων μας, ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν ἐπιδιώκει: Τὴν προώθησιν τοῦ ζητήματός μας καὶ τὴν λύσιν τοῦ δράματος μας. Οὐδεμία κομματικὴ σκέψις κατευθύνει τὰς ἐνεργείας μας καὶ εἰς οὐδένα κομματικὸν συμφέρον ἀποβλέπομεν. Πάντα ἀνθρώπον πολιτικὸν ἢ διανοούμενον, ὅστις συνηγορεῖ ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας καὶ ἐπιδεικνύει ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς σκληρῶς διωκομένους ἀνθρώπους μας, τὸν θεωροῦμεν φίλον μας καὶ ἄξιον παντὸς ἐπαίνου. Δι' ἡμᾶς ἰσχύει τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους «Φίλος Σωκράτης, Φίλος Πλάτων, φιλότατη ἢ ἀληθία».